

Θανάσης Τσιριγώτης

Με αφορμή τις εξελίξεις στη Βενεζουέλα βγήκαν στο προσκήνιο πολιτικές αντιθέσεις και **αντιπαραθέσεις** στο σύνολο της αριστεράς. Ορισμένες από αυτές έχουν προσωπικό χαρακτήρα για αυτό και τις προσπερνώ παρευθής. Άλλωστε η πολιτεία του καθενός μας είναι γνωστή και δεν “έχουμε χρεία άλλων μαρτύρων”. Ποια είναι τα πραγματικά πολιτικά ερωτήματα τα οποία τίθενται και διαφοροποιούν το λενινιστικό από το τροτσκιστικό ρεύμα και πώς πρέπει να προσεγγίσουμε τις σημερινές παγκόσμιες αντιθέσεις αν θέλουμε η πράξη να επιβεβαιώνει και όχι να απορρίπτει τα “σχήματα” μας.

- 1.** Στον κόσμο σήμερα εκφράζεται η αντίθεση ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (ενδοϊμπεριαλιστική) η αντίθεση ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία και αυτή ανάμεσα στους λαούς και τον ιμπεριαλισμό (όπως στη Βενεζουέλα). Οι μαρξιστές- λενινιστές υποστηρίζουν ότι στη μακρινή χώρα πρέπει το σύνολο του λαού να ενωθεί ενάντια στις ΗΠΑ που επιτίθενται, να κερδηθεί η ηγεμονία του αντιιμπεριαλιστικού μετώπου από την αριστερά και την εργατική τάξη. Οι τροτσκιστές τι λένε;
- 2.** Το θεωρητικό και πολιτικό ερμηνευτικό σχήμα του τροτσκισμού είναι πως παντού και πάντα ισχύει η αντίθεση κεφαλαίου εργασίας και πως η αναγκαία και επικείμενη επανάσταση θα ναι αναπόφευκτα “σοσιαλιστική”. Από τη Γερμανία ως το ... Μάλι. Οι κομμουνιστές αντίθετα κάνουν συγκεκριμένη ανάλυση της συγκεκριμένης κατάστασης προσεγγίζοντας το φαινόμενο της επαναστατικής ανατροπής με βάση τις “εθνικές συνθήκες”. Αυτό διδάσκει η Οκτωβριανή Επανάσταση, η Κινεζική κ.λ.π.
- 3.** Μία σειρά χώρες είναι εξαρτημένες από τον ιμπεριαλισμό. Αυτό καταλαβαίνουν οι αριστεροί και οι ...πρωτοετείς των κοινωνικών επιστημών. Αντίθετα οι τροτσκιστές υποστηρίζουν ότι το κεφάλαιο “ανεξαρτησία” των χωρών έχει κλείσει. Αποφεύγουν βέβαια να προσδιορίσουν για τη χώρα μας το σημείο τομής αλλά αυτός ο “αριστερός μεγαλοϊδεατισμός” έχει εισχωρήσει ακόμα και στο ΝΑΡ και το ΚΚΕ. Αποτέλεσμα; Τη μία μέρα να γράφουν ότι η Ελλάδα τελεί υπό κατοχή και την επομένη να ισχυρίζονται ότι η χώρα μας

είναι ιμπεριαλιστική, ότι είναι μετρίως ιμπεριαλιστική και άλλα ανόητα παρόμοια.

4. Στον Α' παγκόσμιο πόλεμο ο χαρακτήρας του πολέμου ήταν ιμπεριαλιστικός (Τριπλή συμμαχία ενάντια στην Αντάντ) και η απάντηση του επαναστατικού κινήματος ήταν η ήττα της κάθε αστικής τάξης και η σοσιαλιστική επανάσταση στις εμπόλεμες χώρες. Αλλά στον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ο χαρακτήρας του πολέμου ήταν αντιφασιστικός, οπότε και το σχήμα του αντιφασιστικού μετώπου (7ο συνέδριο της Γ Διεθνούς) ακόμα και με αστικοδημοκρατικές δυνάμεις. Όμως ο τροτσκισμός έβλεπε στο πρόσωπο των Γερμανών στρατιωτών "τα ταξικά αδέρφια" μας και στο μεγαλείο του ΕΑΜ τη «σταλινική τρομοκρατία»!

Γνωστά πράγματα, γνωστές και οι απολήξεις τους.

5. Η προσέγγιση του τροτσκισμού για τα καθήκοντα του επαναστατικού κινήματος είναι η "παγκόσμια επανάσταση" και ότι "ο σοσιαλισμός σε μία χώρα" είναι λάθος σύνθημα.

Αλλά όμως για ποια χώρα μιλάμε; Για τις ΗΠΑ, τη Ρωσία, τη Γερμανία ή το Σουδάν; Και θα πρέπει το επαναστατικό κίνημα στην Αργεντινή να παραιτηθεί από τους αντί ιμπεριαλιστικούς- σοσιαλιστικούς στόχους του περιμένοντας την παγκόσμια ανατροπή; Δεν σημαίνει αυτό ηττοπάθεια και παραίτηση; Δεν σημαίνει αυτό φωνακλάδικο ψευτοεπαναστατισμό;

6. Η ιδεολογική έκφραση του τροτσκισμού είναι ο βερμπαλισμός (λογόρροια) και ο υποκειμενισμός (βολονταρισμός). Αντίθετα για τους κομμουνιστές ισχύει γείωση στο πραγματικό έδαφος της κοινωνίας των μαζών της εργατικής τάξης. Η επανάσταση δεν γίνεται επειδή το θέλουμε πολύ αλλά - κυρίως - όταν ωριμάσουν οι κοινωνικές συνθήκες. Από την εποχή των αστικών επαναστάσεων ως τις μέρες μας υπήρξαν εξεγέρσεις που έχασαν και επαναστάσεις που νίκησαν.

Όλως τυχαίως ο τροτσκισμός υποστήριζε τις ηττημένες επαναστάσεις (π.χ. Γερμανία 1918) και καθόλου τυχαία οι κομμουνιστές ηγήθηκαν όλων των νικηφόρων επαναστάσεων. Θα ήταν, ιδιαίτερα χρήσιμο να διαβαστούν τα έργα των κλασικών του μαρξισμού για τον πόλεμο αλλά και αυτά του Τσε Γκεβάρα και Χο Τσι Μινχ για το ίδιο θέμα.

7. Οι τροτσκιστές σε όλες τις παραλλαγές τους και σε όλο τον κόσμο αναφέρονται στο "ενιαίο μέτωπο". Αυτό το πολιτικό και οργανωτικό σχήμα το ξεχείλωσαν τόσο που τους επέτρεψε με όχημα τον "εισοδισμό" να στηρίζουν τα αστικά κόμματα ή να γίνουν μέλη σ' αυτά. Στην Ελλάδα ψήφισαν το ΠΑΣΟΚ "χωρίς αυταπάτες" και στην Μεγάλη Βρετανία ήσαν

στις οργανώσεις του Εργατικού Κόμματος πριν τους διαγράψουν.

8. Πολλά θα μπορούσαμε να γράψουμε μετά τα παραπάνω. Δεν αμφισβητούμε την αγωνιστικότητα και τη στράτευση των “εντιμότατων φίλων” μας. Όμως εδώ μιλάμε για τις πολιτικές θέσεις και απόψεις και εκεί έτσι πρέπει να επικεντρώσουμε την πολιτική ακρίβεια και την ερευνητική σχολαστικότητα.

Η Βενεζουέλα είναι αυθεντικό δείγμα αυτής ή της άλλης θέσης. Ας κριθούμε από την πράξη.

Θανάσης Τσιριγώτης
Στέλεχος του Μ-Λ ΚΚΕ